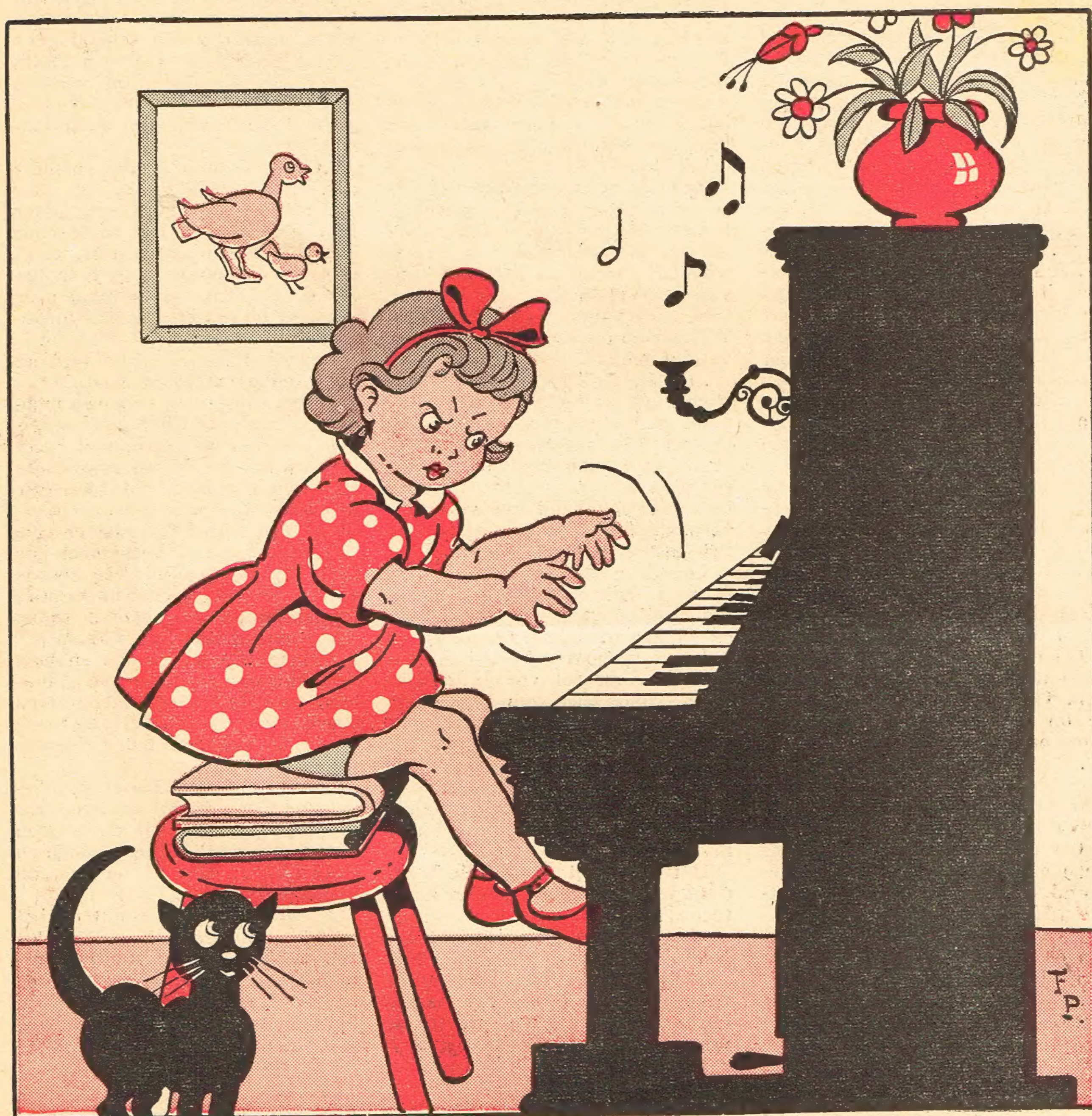
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 3 NOVEMBER 1938

HET MOEILIJKE STUKJE VOOR MOEDERS VERJAARDAG

ER woonde eens, heel lang geleden, in een klein dorpje een meisje; ze heette Lieselotje en ze leefde met haar vader en moeder, broers en zusters in een gezellig boerenhuisje. O, rijk hadden ze 't niet, hoor! Ze moesten allemaal hard werken om hun dagelijks brood te verdienen. En Lieselotje moest daarom ook meedoen....

„Je moet maar vroeg leren werken. 't Is goed, als je in je jeugd de handen uit de mouwen leert steken, dan weet je je later ook wel te redden," zei haar vader steeds. „Luister, Lieselotje," zei hij, „jouw taak zal voortaan zijn om de ganzen te hoeden. Moeilijk is het niet, maar zorg, dat er geen gansje wegloopt."

In het begin vond Lieselotje het maar wat leuk! Al die kwekkerende ganzen om haar heen, o, dat was aardig. Af en toe waggelde er wel eens een uit de grote troep weg, doch dat duurde niet lang, want Lieselotje bracht 'm weer gauw bij de andere terug.

Op een goede dag, toen Lieselotje met haar gansjes een flink eind van huis gedwaald was, zag ze op een hooggelegen rots een mooi en oud kasteel.

„Ooh," kreet Lieselotje, „wat is dát mooi! Ik wist niet, dat er zoiets prachtigs kon bestaan. Wie zou daar wel wonen?"

Op die vraag kreeg Lieselotje geen antwoord, want er was niemand in de buurt om haar antwoord te geven.

Zo snel als het ging, draaide ze om en liep met haar gansjes naar haar dorp terug.

„Wat ben je toch vreselijk lang weggebleven," riep moeder met angst in haar stem, „we waren al bang, dat je verdwaald was. Gelukkig, dat je 'r weer bent. Kom gauw naar binnen en een stukje eten, want je zult wel honger hebben. En voortaan niet meer zo lang wegblijven, hoor!"

„Nee, moeder," beloofde Lieselotje, „maar u moet toch eens luisteren, wat ik allemaal gezien heb."

Ze vertelde met een opgewonden stemmetje over het prachtige kasteel, dat ginds op de rotsen lag. „Weet u misschien, wie daar woont?" vroeg ze aan het eind van haar verhaal.

Ze keek van vader naar moeder. Wat zetten die angstige gezichten, vond Lieselotje.

„Lieselotje," sprak vader ernstig, „het kasteel, dat je gezien hebt, is de woning van den machtigsten ridder uit deze streek. Hij is heel rijk, maar ook wreed. En wie eenmaal in zijn macht is, komt daar niet makkelijk uit vandaan. Ik verbied je om nog eens naar het kasteel toe te gaan."

Lieselotje zat een beetje verslagen te kijken. 't Was er juist zo mooi en nu verbood vader haar om er nog eens heen te gaan.

Lieselotje had wel kunnen huilen. Ze vond het verschrikkelijk. En 's avonds, toen ze in haar bedje lag, moest ze steeds maar denken aan het prachtige kasteel, dat ze nu nooit meer mocht zien.

Maar de volgende morgen, toen ze er weer met haar gansjes op uit trok, dacht ze dadelijk weer aan het kasteel.

Het was niet flink van haar, dat wist ze heel goed, maar toch....

„Niet te ver gaan," dacht ze. Doch juist had ze zich dat voorgenomen, of daar kwam een ruiter aangereden op een zwart paard.

„Morgen, Lieselotje," groette hij vriendelijk.

Lieselotje stond stil. Ze had dien ruiter helemaal niet zien komen.

„Hoe weet u, dat ik Lieselotje heet?" vroeg ze. „Ik ken u helemaal niet."

„O, maar ik ken jou wel, hoor," lachte de ruiter. „Je was op weg naar 't kasteel! Zou je het kasteel eens graag van dichtbij willen zien?"

„O ja," zei Lieselotje zachtjes.

„Ga dan maar eens mee," zei de ruiter, „dan zal ik je alles laten zien."

Lieselotje aarzelde, maar vóórdat ze 't wist, zat ze al boven op het zwarte paard en voort ging het naar het kasteel.

Opgetogen van bewondering naderde Lieselotje het machtige slot. Plots ging een grote ophaalbrug omlaag en daar verscheen de machtige slotbewoner zelf.

Prachtig zag hij eruit. Een fluwelen mantel, met edelstenen bezet, hing om zijn schouders.

„Zo," sprak hij met een zware stem, „zo, Lieselotje, jij wil dus wel altijd hier wonen, hè! Nu dat gebeurt ook, hoor, kom maar binnen."

„O, maar mijn vader en moeder," riep Lieselotje angstig.

„Ja," zei de burchtheer, „daar kun je natuurlijk niet meer naar terug. Wie eenmaal hier is, komt er niet meer vandaan. Je hebt het zelf gewild, dan had je maar naar je vader en moeder moeten luisteren."

Snikkend van angst en verdriet viel ze die avond in slaap.

In het huisje van vader en moeder heerste natuurlijk grote droefheid, omdat Lieselotje niet meer thuiskwam. Ze waren al spoedig te weten gekomen, dat Lieselotje op het kasteel was. De lievelingsbroer van Lieselotje ging er elke dag op uit om te vernemen, hoe Lieselotje het maakte. Hij hoorde dat ze het heel goed had en alles krijgen kon, wat ze hebben wilde. Doch dat alles kon Lieselotje's droefheid niet wegnemen en men vertelde, dat ze iedere dag huilend voor de kasteelramen zat en steeds maar riep: „Ach, laat me toch naar vader en moeder teruggaan."

Koert, zo heette Lieselotje's lievelingsbroer, dacht er over na, hoe hij zijn zusje uit de handen van den burchtheer kon redden en eindelijk.... had hij er iets op gevonden.

Koert had gehoord, dat op het kasteel een groot feest gegeven zou worden. Overal zouden bloemen worden neergezet, ook op de kamer van Lieselotje zou de burchtheer een reusachtige bloemenmand laten zetten.De tuinlieden waren er al mee bezig.

Toen het nacht werd, sloop hij met een bundeltje kleren onder

zijn arm naar het kasteel. In de kasteeltuin stonden reuzengrote manden, die al half opgevuld waren met bloemen en planten. Overal hingen kaartjes aan. Vlug zocht Koert de manden af, tot hij er een vond, waaraan een kaartje hing met het opschrift „Voor Lieselotje." Koert haalde de bovenste bloemen ervan af, kroop zelf op de bodem van de mand en rangschikte de bloemen weer netjes over zijn hoofd heen. In die moeilijke houding wachtte Koert af, wat er zou gebeuren. Toen het ochtend begon te worden en het daglicht al weer verscheen, kwamen de tuinlieden om de laatste hand aan de bloemenmanden te leggen. Koert zat muisjesstil. Wat duurde dat lang. Maar eindelijk was alles gereed en begonnen de mannen de bloemenmanden naar binnen te dragen.

En zo werd Koert met de bloemenmand op Lieselotje's kamer neergezet.

Lieselotje keek eens naar de reusachtige bloemenmand. „Wat een prachtige bloemen," fluisterde ze, „maar ach, bij vader en moeder in het tuintje zijn ze toch nog mooier."

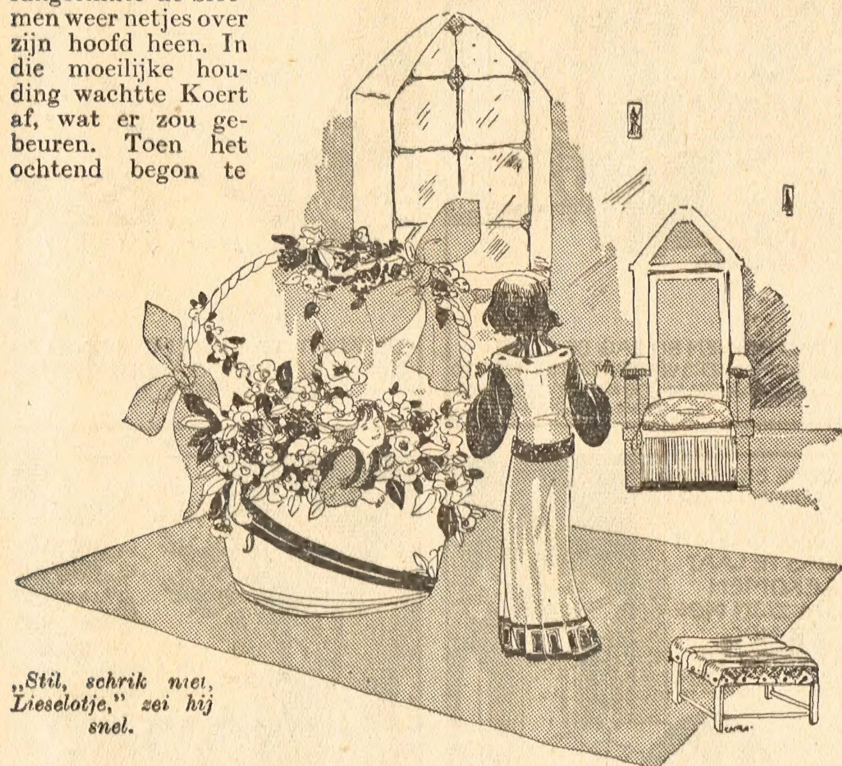
Heel voorzichtig lichtte Koert een paar bloemen op en gluurde om zich heen of er nog iemand in de kamer was. Toen hij niemand meer zag, lichtte hij de bloemen verder op en kwam uit de mand te voorschijn.

„Stil, schrik niet, Lieselotje," zei hij snel. „Ik ben het, Koert, je broer, ik kom je verlossen."

Toen Lieselotje haar broer herkende, snelde ze op hem toe en viel hem snikkend om zijn hals.

„Koert, Koert," huilde ze, „neem me toch mee naar huis. Oh, ik heb toch zo'n spijt van mijn ongehoorzaamheid."

„Stil maar," fluisterde Koert, „je komt hier vandaan. Kijk, ik heb een list bedacht. Dit jongenspakje heb ik voor je meegebracht en deze pruik. Luister. Ik moet hier natuurlijk weer vandaan en wel zonder dat ze me zien, anders houden ze mij vanzelfsprekend ook gevangen. Jij moet nu tegen den burchtheer zeggen, dat je deze bloemenmand niet mooi vindt en dat hij de bloemen maar weer weg moet laten brengen. Dan blijf ik in de mand zitten en zo kom ik weer veilig buiten het kasteel. Jij trekt morgenochtend dit pak aan en je zet deze pruik op. Dan stap je gewoon tussen de andere bedienden het kasteel uit. Begrijp je? Ze zullen je niet als Lieselotje herkennen. Durf je dat?"

„Stil, schrik niet, Lieselotje," zei hij snel.

„Oh, Koert," snikte Lieselotje, „natuurlijk durf ik het. Ik durf alles, als ik maar weer bij jullie terugkom."

Koert kroop weer onder de bloemen en Lieselotje vertelde den burchtheer, dat ze de bloemen zo leelijk vond, dat hij ze maar weer dadelijk weg moest laten brengen.

„Dat spijt me, Lieselotje," zei de burchtheer, „als je ze niet mooi vindt, dan moet zij maar weg. Kom, aanpakken, mannen," riep hij tegen twee bedienden. „Gooi de bloemen in de gracht."

Wat Lieselotje daarvan schrok. In de gracht! Dan zou Koert ook in het water worden gegooid! Ze had bijna gegild van angst, doch ze bedacht zich, dat ze zich niet verraden mocht.

Ongeduldig wachtte ze op de komende dag. Toen eindelijk de volgende morgen aangebroken was, stapte Lieselotje, die zich in de jongenskleren gestoken had, tussen de bedienden het kasteel uit.

Niemand lette op haar, omdat ze dachten, dat het een knechtje was, die daar met hen meestapte. Buiten de kasteelpoort gekomen, liep ze zo hard als ze maar kon naar haar vader en moeder toe.

„Vader, moeder," riep ze, toen ze bij het huisje aankwam, „ik ben bevrijd. Ik ben het, Lieselotje."

Vader en moeder, de broers en de zusters wisten niet wat ze zagen. Lieselotje vertelde het verhaal van haar bevrijding en iedereen luisterde vol spanning toe.

„Waar is Koert?" vroeg Lieselotje opeens. „Is hij nog niet thuis? Als hij maar niet verdronken is."

Doch zie, toen ze daar allen zo bedroefd bij elkaar stonden, kwam Koert aangehold.

„Ik ben ook gered, hoor," riep hij. „Gelukkig, dat ik kon zwemmen, want ze hebben me met mand en al in de gracht gegooid."

Nu, je kunt begrijpen, hoe blij iedereen was over de goede afloop van dit avontuur.

Voordat ze aan tafel gingen, sprak vader enige ernstige woorden tot Lieselotje. „Je ziet nu, kindlief," zei hij, „wat er allemaal kan gebeuren, als je ongehoorzaam bent. Ik weet zeker, dat wij je nooit meer hoeven te zeggen om voortaan gehoorzaam te zijn. De les, die jij gehad hebt, zul je je leven wel onthouden. Dit is nu allemaal goed afgelopen, maar het had ook andersom kunnen zijn!"

Je kunt je voorstellen, dat Lieselotje die harde les maar wat goed ter harte genomen heeft!

CORRY ERKENS

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES

DOOR HAROLD R. FOSTER

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

BONT ALLERLEI

De zonderlinge brief

Tom was op reis en hij wou zijn vriendje Harrie ook eens een brief schrijven. De brief luidde als volgt:

Beste Harrie,

Ik heb mijn knip gisteren bezeerd aan een mark. Die pik die we laatst gekocht hebben is goed, maar de tak zit haar altijd na. Vannacht had ik een moord: ik zag een rad in de klem en ik dreef rond op die klem in een krab. Erg naar. Het is hier heerlijk in som en krap en ik eet veel lekkers uit leem. Om te smullen. We hebben ook een rook opgericht maar hebben nog geen maan.

Je toegenegen
Tom.

Harrie schaterde toen hij die brief kreeg, maar hij kon hem toch lezen, want hij kende die manie van Tom om alle zelfstandige naamwoordjes ....

Ja, wat had Tom met die zelfstandige naamwoorden gedaan?

Wie weet het?

1. Van welke letters hebben de dieven het meest schrik?
2. Wat heeft maar één voet?
3. Welke tuin maakt iedereen blij?
4. Wat is het verschil tussen een olifant en een mier?

Zevenwoordenpuzzle

In het hier afgebeelde grote vierkant komen zeven woorden te staan, op de horizontale rijen. Elk woord moet de letters: in bevatten en we hebben aangegeven waar die twee letters in elk woord moeten staan. Het gaat er nu om, de rest van elk woord te vinden en in te vullen. Alle woorden bestaan uit 8 letters. Het eerste begint met in en het zevende eindigt op in.

Welke zijn de zeven woorden?

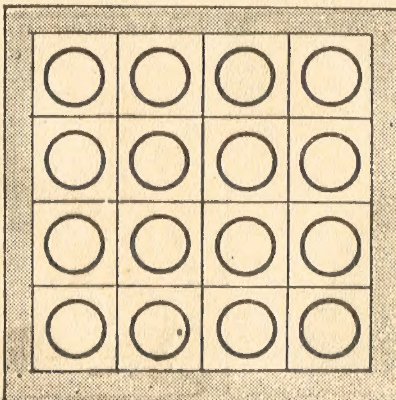
Om het jullie gemakkelijker te maken, geven we hier een nadere omschrijving van de woorden: 1. beminnelijk. 2. fonkelen. 3. Uit de rupsen worden heerlijke .... 4. Een aanvang maken. 5. Zwaar gewond. 6. Gehinderd door het licht. 7. Niet links of rechts maar....... .

1	I	N						
2		I	N					
3			I	N				
4				I	N			
5					I	N		
6						I	N	
7							I	N

Cirkelkunstje

Hier heb je 'n vierkant met 16 cirkels. Vier horizontaal en vier verticaal.

Zou je nu kans zien om hier nog vier cirkels bij te voegen, zodat je in horizontale en verticale richting niet vier maar vijf cirkels telt? Goed nadenken: het is niet moeilijk.

Oplossingen vorig nummer

HOE MOET DAT?

8	1	6
3	5	7
4	9	2

Het woord was: L u i w a m m e s.

De letters moesten gekozen worden in de volgorde der cijfers van 1 tot 9, zoals ze thans in de 9 vakjes staan. Zoals je ziet is de som van elke rij van drie cijfers horizontaal, verticaal of diagonaal steeds 15.

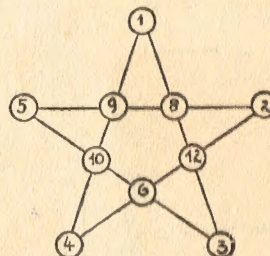
SPREEKWOORDENREBUS 9

Nieuwe bezems vegen schoon.
(Ni-e-uw-e - bezems - v-e-g-e-n sc h(aa)oon).

WELKE ZIJN HET?

1. Leeuwen — eend
2. Bij — adder.

GETALLEN PLAATSEN

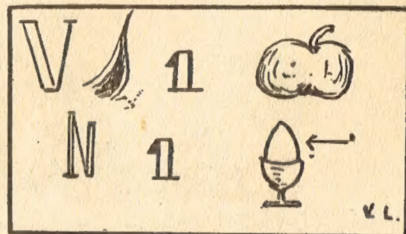
SPREEKWOORDENREBUS 10

Een aardje naar zijn vaartje.
(Een - (h)aard-je-(h)naar (o)zijn (k)vaart-je).

TOVERVIERKANTEN

30	39	48	1	10	19	28	= 175
38	47	7	9	18	27	29	= 175
46	6	8	17	26	35	37	= 175
5	14	16	25	34	36	45	= 175
13	15	24	33	42	44	4	= 175
21	23	32	41	43	3	12	= 175
22	31	40	49	2	11	20	= 175
= 175	= 175	= 175	= 175	= 175	= 175	= 175	= 175

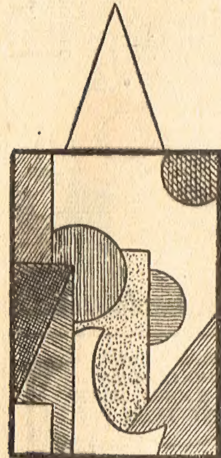
Spreekwoordenrebus 11

TRANSPARANTBEELDEN

JULLIE kennen natuurlijk allemaal die prachtige gebrandschilderde ramen, die zo tintelen van kleur en leven, wanneer de zon erop speelt? Nu kunnen jullie gemakkelijk en goedkoop wel iets maken dat erop lijkt, n.l. transparantbeelden. Dit zijn een soort tekeningen die het hem alleen „doen", wanneer het licht niet erop, maar er doorhéén valt.

Wat je daarvoor nodig hebt? Niet zo bar veel: wat gekleurd transparantpapier, een stuk dun, zwart karton en een snijpen. Je bent natuurlijk helemaal vrij wat betreft de keus van wat je wilt uitsnijden, maar ik wou jullie toch op het volgende wijzen: maak eerst jullie ontwerp of tekening op een stuk wit papier en, zodra ze af is, breng ze dan door middel van wat kopieerpapier over op het karton. Je kunt ofwel een landschapje maken, 'n stilleven, 'n bloem, 'n huis, 'n insect (fig. 2), 'n dier, 'n man, 'n boom of, indien dit gemakkelijker is: een aantal hoeken en vakken (fig. 1).

FIGUUR 1

Zorg er echter voor, dat je niet te veel gaat tekenen, want dan wordt het uitsnijden een vrij ingewikkeld iets, dat zelden zonder scheuren afloopt. En let nog op het volgende: alle lijnen van de tekening mogen ongeveer 2 mm. dik of breed zijn. Ben je zover klaar, neem je snijpen en snij nu alles weg wat zich b u i t e n die lijnen bevindt. Dit doe je op een onderleggertje: een glazen plaat of een plat bord.

Om langs de rechte lijnen te snijden gebruik je een liniaal, die aan de rand een koperen inleglatje heeft. Langs de vier randen van de tekening laat je 'n flink stukje karton staan.

Ben je in zover klaar, dan heb je nu een geheel van zwarte, brede lijnen met grote en kleine gaten van allerlei vorm.

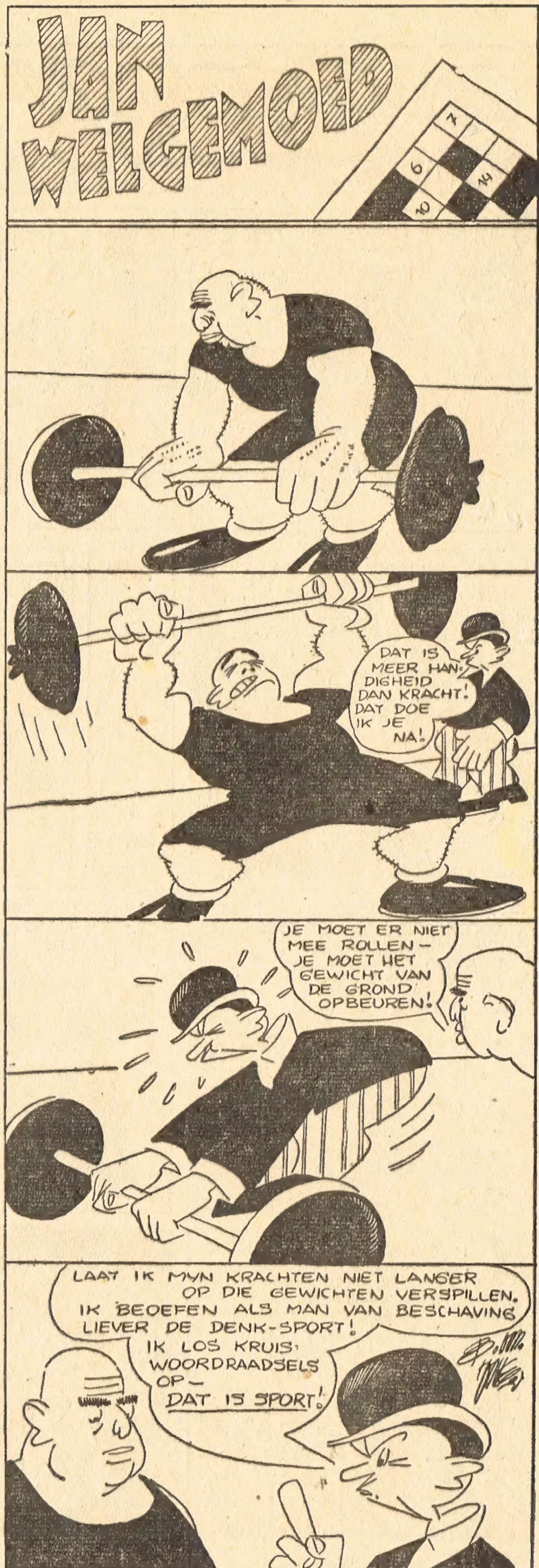
Nu gaat het erom die gaten dicht te plakken met het gekleurde transparantpapier. Dit is ook een werkje dat nauwkeurig dient te geschieden. Het beste is, dat je 't uitgesneden karton op het papier legt en hierop met potlood de gekleurde vlakken uittekent. Die delen snij je vervolgens uit en je plakt ze tegen de achterkant van het karton, daar waar ze thuis horen. Let er echter op: geen plaksel op het transparant papier, want dán gebeuren er ongelukken. Je doet beter het karton in te smeren met de kleefstof.

Aldus sluit je de ene opening na de andere en je krijgt een prachtig, bont, harmonisch geheel. En als je dat even tegen het licht houdt, zul je zelf verwonderd staan, hoe heerlijk mooi dat is. Dan nog een dun zwart touwtje en het meesterwerk is kant en klaar om op te hangen tegen een van de ramen. Probeer het maar eens.

Snijpennen, zwart karton en gekleurd transparantpapier zijn niet zo duur. Je kijkt moeder maar eens lief aan en je belooft vader, dat hij ook 'n tikje mag helpen als het zover is en dán komt het best voor mekaar. V. L.

FIGUUR 2

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB ALS DETECTIVE!

32.

